

UZASADNIENIE

Oskarżony P. P. prowadził działalność gospodarczą pod firmą M. (...) Sp. z o.o. Przedmiotem prowadzonej działalności było świadczenie usług (...). Jedynym z pracowników P. P. był jego znajomy – oskarżony T. P., świadczący pracę w w/ w spółce na podstawie zawartej między oskarżonymi umowy ustnej.

Działalność prowadzona przez oskarżonego P. P. nie przynosiła oczekiwanych zysków, w związku z czym spółka popadła w zadłużenie i posiadała liczne zobowiązania. Chcąc pozyskać środki finansowe P. P., działając zatem celem uzyskania korzyści majątkowej podjął czynności mające na celu zawarcie umów leasingu dwóch pojazdów, którymi chciał następnie zadysponować. Z uwagi jednakże na złą sytuację finansową oskarżonego, zawarcie przedmiotowych umów przez spółkę było niemożliwe. W związku z powyższym oskarżony P. P. zaproponował zawarcie umów leasingu swojemu pracownikowi oskarżonemu T. P.. W myśl ustaleń poczynionych między mężczyznami samochody uzyskane na skutek zawartych przez T. P. umów faktycznie miały zostać przekazane P. P..

T. P., działając w tym zakresie celem uzyskania korzyści majątkowej oraz zachowania stanowiska pracy, przystał na złożoną propozycję i celem zawarcia umówionych umów założył własną działalność gospodarczą pod nazwą D. (...), z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...).

Realizując poczynione między mężczyznami ustalenia T. P., w dniu 18 sierpnia 2010 r., udał się do M. (...) Sp. z o.o. w W., gdzie zawarł umowę leasingu operacyjnego nr(...). Przedmiotem umowy był samochód marki A. (...) o nr rej. (...), którego wartość w chwili jej podpisania wynosiła 91.500,00 zł. W dacie zawarcia przedmiotowej umowy w/w pojazd został wydany oskarżonemu T. P., a ten następnie, wbrew treści zawartej z pokrzywdzonym umowy przekazał go oskarżonemu P. P..

W toku dalszych czynności P. P. w dniu 28.09.2010 r., przekazał w/w pojazd P. J., uzyskując w zamian za powyższe kwotę pieniężną w wysokości 25.000 zł., którą to kwotę P. J. przekazał wówczas oskarżonemu. Na powyższą okoliczność została sporządzona między mężczyznami fikcyjna umowy pożyczki. Wraz z pojazdem oskarżony przekazał P. J. kluczyki do samochodu, dowód rejestracyjny oraz ubezpieczenie OC.

Na poczet zawartej umowy leasingu została uiszczona tylko pierwsza rata leasingowa w wysokości 4.259,00 zł., po czym zaprzestano uiszczania jakichkolwiek należności. W toku dalszych czynności oskarżeni nie interesowali się należnościami, które T. P. zobowiązany był uiszczać na rzecz pokrzywdzonego i nie podjęli żadnych działań mających na celu wyjaśnienie braku płatności czy zwrot samochodu.

Zawierając przedmiotową umowę leasingu oskarżeni wprowadzili pokrzywdzonego - M. (...) Sp. z o.o. w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy, w tym zwrotu pojazdu, który po zawarciu umowy, wbrew jej treści T. P. przekazał P. P., a następnie P. P. przekazał osobie trzeciej, doprowadzając jednocześnie w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Pokrzywdzony nie został poinformowany, iż leasingowany pojazd faktycznie zostanie przekazany osk. P. P..

Nadto T. P., w dalszym ciągu realizując poczynione między oskarżonymi ustalenia, w dniu 23 sierpnia 2010 r. ponownie udał się do siedziby M. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., gdzie zawarł kolejną umowę leasingu operacyjnego nr(...). Przedmiotem owej umowy był samochód marki F. (...) o nr rej. (...). Wartość pojazdu w chwili zawarcia umowy wynosiła 79.000,00 zł. W dacie zawarcia przedmiotowej umowy w/w pojazd został wydany oskarżonemu T. P., a ten następnie, wbrew treści zawartej z pokrzywdzonym umowy przekazał go P. P..

W toku dalszych czynności osk. P. P. przekazał przedmiotowy pojazd, poznanej za pośrednictwem P. J. – M. N.. W zamian za dokonanie powyższej czynności oskarżony otrzymał od w/w kwotę pieniężną w wysokości 12.000 zł. Na przedmiotową okoliczność została między w/w sporządzona fikcyjna umowa pożyczki, opiewająca na otrzymaną przez

oskarżonego kwotę. Wraz z pojazdem oskarżony P. P. przekazał M. N. kluczyki do samochodu, dwie karty leasingowe oraz polisę OC firmy (...).

Na poczet zawartej przez osk. T. P. umowy leasingu została uiszczona tylko pierwsza rata leasingowa w wysokości 3.950 zł., po czym zaprzestano uiszczania jakichkolwiek należności. W toku dalszych czynności oskarżeni nie interesowali się należnościami, które formalnie T. P. był zobowiązany uiszczać na rzecz pokrzywdzonego i nie podjęli żadnych działań mających na celu wyjaśnienie braku płatności rat czy zwrotu samochodu.

Zawierając przedmiotową umowę leasingu oskarżeni wprowadzili pokrzywdzonego - M. (...) Sp. z o.o. w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy, w tym zwrotu pojazdu, który po zawarciu umowy, wbrew jej treści T. P. przekazał P. P., a następnie P. P. przekazał osobie trzeciej, doprowadzając jednocześnie w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Pokrzywdzony nie został poinformowany, iż leasingowany pojazd faktycznie zostanie przekazany osk. P. P..

W związku z zaprzestaniem uiszczania rat leasingowych oraz bezskutecznym upływem dodatkowego terminu wyznaczonego do zapłaty zaległych okresowych rat wynagrodzenia M. (...) Sp. z o.o., w dniu 16.11.2010 r., wypowiedziało obie zawarte przez oskarżonego T. P. umowy leasingu, wzywając jednocześnie leasingobiorcę do zapłaty zaległych należności wynikających z przedmiotowych umów oraz zwrócenia pojazdów. Mimo powyższego oskarżeni nie zwrócili pojazdów stanowiących przedmiot zawartych umów i nie kontaktowali się w tym celu z leasingodawcą.

Finalnie oba pojazdy zostały odzyskane przez pokrzywdzonego. Samochód marki A. (...) został odzyskany w dniu 13.01.2013 r., w wyniku działań organów ścigania podjętych na podstawie prawomocnego postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych wydane przez Prokuraturę Rejonową W. (...), zgodnie z protokołem przejęcia na parking depozytowy firmy M. (...) Sp. z o.o. Samochód marki F. (...) został zabezpieczony w dniu 13.01.2011 r. przez funkcjonariusza Policji J. P., w trakcie wykonywania przez w/w obowiązków służbowych.

Oskarżeni byli uprzednio karani.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonego P. P. (k. 484, 485, 487, 515, 242, 307, 354, 435-437), częściowych wyjaśnień oskarżonego T. P. (k. 485, 333v-334, 418v-419), zeznań świadka A. T. (k. 510 -512, 3-5v), zeznań świadka M. N. oraz wyjaśnień składanych w charakterze podejrzanego (k. 512-513, 57v, 226-227, 286-287), zeznań świadka P. J. (k. 514-515, 131v-132), zeznań świadka J. P. (k. 541 -542, 56v) kopii wezwania do wydania (k.8), informacji pełnomocnika pokrzywdzonego (k.25), kopii wezwań (k. 28-30), kopii wypowiedzeń umowy (k.31-32), kopii umów leasingu wraz za łącznikami (k.33-53), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 59-60), protokołu oględzin (k.63-64), dyspozycji usunięcia pojazdu (k.67), pokwitowania (k. 72), kopi umowy pożyczki (k.79), kopii umowy zbycia udziałów (k.133), kopii umowy pożyczki (k.134), odpisu wyroku (k. 302), informacji pokrzywdzonego (k. 504, 535-536), wydruku wyroku z systemu (k. 505-506), informacji z KRK (k. 553-560)

Oskarżony P. P. przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W toku kolejnego przesłuchania oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, prezentując tożsamą postawę procesową. W czasie przesłuchania w dniu 24.03.2016 r. oskarżony zmodyfikował uprzednio składane wyjaśnienia, przyznał się do popełnienia zarzuczonych mu czynów, korzystając jednocześnie z prawa do odmowy składania wyjaśnień i wyrażając wole dobrowolnego poddania się karze. W toku przesłuchania w dniu 16.11.2016 r. oskarżony po raz kolejny zmienił stanowisko w sprawie, nie przyznał się do popełnienia zarzuczonych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż istotnie miała miejsce sytuacja w czasie której poprosił T. P. o wzięcie w leasing wskazanych w zarzucie pojazdów, które to samochody w rzeczywistości miał użytkować oskarżony w ramach prowadzonej przez siebie firmy M. (...) sp. z o.o., zajmującej się działalnością (...). Dodał, iż w tym czasie T. P. pracował w firmie oskarżonego. Wyjaśnił, iż czynności te zostały przez niego podjęte za namową pracownika M. (...), będącego opiekunem rachunku firmy oskarżonego. Wówczas zaproponowano oskarżonemu aby któryś z jego pracowników otworzył własną działalność gospodarczą, co w połączeniu z założeniem rachunku w M. (...) miało pozwolić na zawarcie umowy leasingu.

Oskarżony zaproponował założenie takiej działalności T. P., który przystał na złożoną propozycję, przy czym, w myśl poczynionych ustaleń to oskarżony miał płacić raty leasingowe. Oskarżony dodał, iż prowadzona przez niego firma nie przynosiła spodziewanych dochodów, dlatego konieczne okazało się wsparcie osoby trzeciej którą był P. J.. Wyjaśnił, iż mężczyzna zaproponował wówczas oskarżonemu, że pożyczycy mu pieniądze, które weźmie od swojej koleżanki M. N.. Oskarżony podkreślił, iż samochody nie miały być żadnym sposobem zabezpieczenia przedmiotowej pożyczki, gdyż takie zabezpieczenie miało stanowić przekazanie P. J. części udziałów w spółce. Oskarżony dodał, iż wyraził jedynie zgodę na to aby P. J. użytkował przedmiotowe pojazdy. Wskazał, iż miał świadomość, że nie ma prawa do pojazdów, w związku z czym nie mogły one stanowić zabezpieczenia pożyczki i przedmiotu sprzedaży. Udzielenie zgody na korzystanie z pojazdu było formą grzeczności za udzieloną pomoc finansową. Zarówno oskarżony jak i T. P. mieli informacje gdzie są garażowane pojazdy. Oskarżony dodał, iż w momencie kiedy nie było możliwości spłaty rat pojazdu pracownik M. (...) odebrał je. W sytuacji w której oskarżony otrzymał pieniądze od dłużników zwrócił się do M. (...) o ponowne wydanie pojazdów, jednakże uzyskał informacje, iż jest to niemożliwe.

Oskarżony P. P. wyjaśniając w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Potwierdził odczytaną treść wyjaśnień składanych w toku postępowania przygotowawczego. Dodał, iż nie ma wiedzy w jaki sposób został przekazany pojazd A. (...), natomiast oskarżony przekazał leasingodawcy informację kto jest dysponentem przedmiotowego pojazdu.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony T. P. częściowo przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wskazał, iż w tamtym okresie nadużywał alkoholu, pracował wówczas w firmie (...) P. P., której siedziba mieściła się na ul. (...). Dodał, iż pracował (...) oraz wykonywał inne drobne prace. Wskazał, iż nie posiadał wówczas umowy o pracę, pracował na podstawie umowy ustnej, chociaż P. P. obiecywał oskarżonemu, że zostanie podpisana umowa pisemna. Wyjaśnił, iż z uwagi na fakt, że firma osk. P. P. rozwijała się chciał on wziąć w leasing samochody, jednakże żadna z firm nie chciała zawrzeć umów z uwagi na istniejące zadłużenia, w związku z czym P. P. poprosił oskarżonego aby to on wziął na siebie przedmiotowe samochody, które po podpisaniu umów miały zostać przekazane P. P., który miał również uiszczać opłaty. Oskarżony wskazał, iż finalnie zawarł w M. (...) dwie umowy leasingu na samochody marki A. i F.. Dodał, iż był przekonany, że P. P. opłaca raty leasingu, gdyż co miesiąc pokazywał oskarżonemu pokwitowania wpłat rat. Wyjaśnił, iż w tym czasie coraz bardziej nadużywał alkoholu i zaprzestał pracy u P. P.. Wskazał, iż nie interesował się tym kto jeździł samochodami, które wziął w leasing, po jakimś czasie dowiedział się, że samochody zostały zabrane przez bank. Dodał, iż wziął przedmiotowe pojazdy, gdyż chciał sobie zapewnić miejsce pracy, wskazał, iż nie kojarzy nazwiska P. J. oraz M. N.. Jednocześnie oskarżony w toku przesłuchania wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

W toku kolejnego przesłuchania oskarżony T. P. przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Wskazał, iż bezpośrednio po tym jak wziął w leasing pojazdy, przekazał je P. P., który miał spłacać raty i obiecał, że po miesiącu lub dwóch przepisze na siebie raty leasingu. Dodał, iż miał jedynie wyświadczyć przysługę, gdyż P. P. z uwagi na dużą ilość kredytów nie mógł wziąć samochodów na siebie. Oskarżony podtrzymał wolę dobrowolnego poddania się karze.

Oskarżony T. P. w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wskazał, iż nie chce składać wyjaśnień. Potwierdził treść odczytanych wyjaśnień składanych w toku postępowania przygotowawczego. Wyjaśnił, iż nie pamięta kiedy założył firmę, była ona zakładana bez kapitału. Wskazał, iż w granicach miesiąca po zarejestrowaniu firmy zawarł umowę leasingu w banku, który badał możliwości finansowe.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. P., w których w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, wskazał, iż istotnie w okresie o którym mowa w postawionych mu zarzutach wszedł w porozumienie z oskarżonym T. P. co do kwestii zawarcia przez niego umów leasingu dwóch pojazdów oraz wyjaśnił, iż faktycznie pojazdy te, po zawarciu przedmiotowych umów przez T. P., zostały mu przekazane. Jednocześnie Sąd uwzględnił również te wyjaśnienia oskarżonego w których P. P. przyznał, iż potrzebował

finansowego wsparcia osób trzecich i otrzymał pieniądze od P. J. oraz M. N.. W tym bowiem zakresie wyjaśnienia złożone przez P. P. były zdaniem Sądu szczere, logiczne i rzeczowe, nadto w całości potwierdzone materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, w szczególności zeznaniami świadków P. J. oraz M. N., w których w/w wskazali, iż istotnie przekazali oni oskarżonemu P. P. określone kwoty pieniężne. Jednocześnie potwierdzenie wyjaśnień oskarżonego P. P. w omówionym zakresie stanowią również depozycje oskarżonego T. P. w których wskazał on, iż w konsekwencji ustaleń poczynionych z osk. P. zawarł w M. (...) Sp. z o.o. dwie umowy leasingu, a otrzymane z tytułu zawarcia przedmiotowych umów pojazdy faktycznie zostały przekazane oskarżonemu P. P..

Sąd odmówił nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. P. w pozostałym zakresie. Wyjaśnienia w treści których oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, zaprzeczył aby pojazdy które zostały mu przekazane na skutek zawartych przez T. P. umów leasingu miały zostać przekazane osobom trzecim i stanowić zabezpieczenie zwrotu otrzymanych przez oskarżonego kwot pieniężnych były bowiem niekonsekwentne, nielogiczne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wyjaśniając w przedmiotowym zakresie oskarżony wskazał, iż tylko zezwolił P. J. na użytkowanie pojazdu marki A. (...) oraz dodał, iż miał świadomość tego, że nie ma prawa do rozporządzania leasingowanymi pojazdami. Jednocześnie wyjaśnił, iż zabezpieczeniem zwrotu przekazanych mu przez P. J. pieniędzy nie był samochód, a część udziałów w spółce oskarżonego. Powyższym wyjaśnieniom przeczą jednakże zeznania świadka P. J., w których w/w jednoznacznie wskazał, iż to właśnie samochód marki A. (...) miał być zabezpieczeniem udzielonej oskarżonemu pożyczki oraz dodał, iż umowa zbycia części udziałów spółki oskarżonego została zawarta dopiero, kiedy oskarżony nie zwrócił owych pieniędzy. Umowa ta nie mogła zatem stanowić zabezpieczenia ich zwrotu. W chwili otrzymania od P. J. pieniędzy oskarżony przekazał w/w pojazd wraz z kompletem dokumentów oraz kluczyki, jednocześnie oskarżony nie poinformował świadka, iż samochód stanowi własność pokrzywdzonego, a oskarżony jest w jego posiadaniu z uwagi na zawartą przez T. P. umowę leasingu. Nie było zatem tak jak wyjaśniał oskarżony jakoby jedynie użyczył w/w pojazd, co w myśl wersji przedstawionej przez oskarżonego miało stanowić formę grzeczności za udzieloną przez świadka pomoc finansową. P. J. wskazał, iż otrzymał pod zastaw przedmiotowy pojazd.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia T. P. w treści których oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, wskazał, iż na skutek ustaleń poczynionych z P. P. zawarł w M. (...) Sp. z o.o. dwie umowy leasingu operacyjnego, wyjaśnił, iż umowy te zostały zawarte przez oskarżonego, gdyż spółka którą prowadził osk. P. P. miała problemy finansowe i żadna z firm nie chciała zawrzeć umów ze spółką. Nadto Sąd uwzględnił również te wyjaśnienia oskarżonego w których T. P. wskazał, iż dążąc do realizacji założeń porozumienia zawartego z osk. P. P. założył własną działalność gospodarczą, co miało umożliwić mu zawarcie umów leasingu. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, iż bezpośrednio po zawarciu umów, nie informując o tym pokrzywdzonego, przekazał oba samochody P. P. i dalej nie interesował się tym co dzieje się z otrzymanym od pokrzywdzonego mieniem. Oskarżony wskazał również, iż czynność te podjął celem utrzymania stanowiska pracy. Wyjaśnienia oskarżonego w przedmiotowym zakresie zdaniem Sądu były szczere, logiczne i rzeczowe, nadto zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Treść przedmiotowych wyjaśnień jednoznacznie potwierdza okoliczność, iż umowy zawarte przez oskarżonego T. P. w M. (...) Sp. z o.o. były efektem istniejącego między oskarżonymi porozumienia, umowy te zostały zawarte mimo, iż oskarżeni w chwili ich podpisania znajdowali się w sytuacji finansowej, która nie pozwalała na należyte wywiązanie się z zaciągniętych zobowiązań. Oskarżeni nie interesowali się formalnie ciężącymi na oskarżonym T. P. obowiązkami wynikającymi z zawartych umów, w tym uiszczaniem rat leasingowych, postąpili z przedmiotem leasingu wbrew postanowieniom zawartych umów, nie podejmowali kontaktu z pokrzywdzonym i nie zadośćuczynili obowiązkowi zwrotu pojazdów, co jednoznacznie wskazuje na zamiar z jakim oskarżeni działali już w chwili zawarcia przez oskarżonego T. P. przedmiotowych umów.

Jednocześnie Sąd odmówił nadania przymiotu wiarygodności tym wyjaśnieniom w których oskarżony T. P. w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów albowiem wyjaśnienia te były niekonsekwentne i sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Nie ulega w przedmiotowej sprawie wątpliwości fakt, iż oskarżony T. P. zawarł umowy o których mowa w zarzutach, a następnie wbrew postanowieniom zawartych umów, nie informując pokrzywdzonego, przekazał należące do pokrzywdzonego

mienie osobie trzeciej. Jednocześnie oskarżony zaprzestał jakiegokolwiek kontaktu z pokrzywdzonym, nie interesował się tym czy raty leasingu są uiszczane, nie zwrócił pojazdów w terminie. W czasie zawierania umów wprowadził pracowników leasingodawcy w błąd co do rzeczywistych pobudek dla których umowy były zawierane, a także co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań. Wszystkie te okoliczności świadczą zaś zdaniem Sądu o zamiarze z jakim działał oskarżony oraz potwierdzają, iż czynności przedsięwzięte przez T. P. stanowiły o dwukrotnym wyczerpaniu przez oskarżonego znamion przestępstwa oszustwa.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka **A. T.** . Świadek potwierdził, iż osk. T. P. zawarł w M. (...) Sp. z o. o. dwie umowy leasingu operacyjnego oraz dodał, iż umowy te, na skutek niepłacenia rat leasingowych zostały wypowiedziane. Nadto świadek zeznał, iż w przeprowadzanych czynnościach mających na celu odebranie pojazdu marki A. od leasingobiorcy uczestniczył oskarżony P. P., oskarżony odmawiał wówczas wydania pojazdu i utrudniał przeprowadzenie powyższej czynności, na skutek czego świadek zmuszony był wezwać na miejsce zdarzenia Policję. Świadek dodał, iż finalnie oba pojazdy których leasingobiorcą był T. P. zostały odzyskane przez M. (...) Sp. z o.o., mimo iż faktycznie nie zostały one dobrowolnie zwrócone w terminie wskazanym w wypowiedzeniu zawartych umów. Świadek zeznał dodatkowo, iż mimo że formalnie umowy leasingu były zawarte z oskarżonym T. P. faktycznie decydem w sprawie samochodów był oskarżony P. P.. Zeznania złożone przez świadka należało uznać za szczere, logiczne i rzeczowe w całości zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania oraz wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego - świadka **M. N.** . Świadek wskazała, iż poznała oskarżonego P. P. za pośrednictwem ich wspólnego znajomego P. J.. Dodała, iż z uwagi na fakt, że P. P. potrzebował pieniędzy, świadek zdecydowała się na przekazanie w/w kwoty pieniężnej w wysokości 12.000 zł. Wskazała, iż zabezpieczenie zwrotu owej kwoty miał stanowić przekazany świadkowi przez oskarżonego samochód marki F. (...) o nr rej. (...). Na przedmiotową okoliczność strony spisały umowę pożyczki. Świadek wskazała nadto, iż oskarżony przekazał jej wówczas w/w pojazd wraz z kompletem dokumentów oraz kluczami. Jednocześnie świadek zeznała, iż finalnie oskarżony nie zwrócił przekazanych mu pieniędzy, a zatem świadek uważała, że pojazd stanowi jej własność. Zeznania świadka oraz wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego były konsekwentne, logiczne i zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Z przedmiotowych zeznań jednoznacznie wynikał fakt, iż oskarżony P. P. wbrew treści zawartej przez T. P. umowy, nie zważając na obowiązek zwrotu pojazdu oraz fakt, iż nie ma prawa nim rozporządzać, przekazał świadkowi pojazd F. (...), uzyskując w zamian na powyższe korzyść majątkową w wysokości 12.000 zł. Przedmiotowa kwota nie została zwrócona świadkowi, a jednocześnie oskarżony nie podjął żadnych czynności mających na celu odzyskanie przedmiotu leasingu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **P. J.** . Świadek przyznał, iż miała miejsce sytuacja w czasie której na prośbę oskarżonego P. P. świadek przekazał w/w kwotę pieniężną w wysokości 25.000 zł, a mężczyźni ustalili wówczas, iż wydany mu w zamian zostanie pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), który to pojazd został wówczas przekazany świadkowi wraz z kluczami i kompletem dokumentów. Świadek dodał, iż pożyczone oskarżonemu pieniądze miały zostać zwrócone w ciągu jednego miesiąca. P. P. nie zwrócił długu, w związku z czym w dniu 07.12.2010 r. żona świadka zawarła z oskarżonym umowę zbycia 33 % udziałów w firmie oskarżonego, za kwotę 50.000 zł., a świadek dopłacił wówczas oskarżonemu brakującą kwotę 25.000 zł. Jednocześnie świadek dodał, iż z uwagi na fakt iż P. P. potrzebował więcej gotówki świadek poznał go ze swoją znajomą M. N., która dodatkowo pożyczyła oskarżonemu kwotę 12.000 zł., na zabezpieczenie której oskarżony przekazał w/w samochód marki F. (...). Zeznania świadka również należało uznać za szczere, logiczne i rzeczowe, zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Treść przedmiotowych zeznań wykluczyła przedstawioną przez oskarżonego P. P. wersję mających miejsce zdarzeń w myśl której, to zawarta z żoną świadka umowa zbycia udziałów w spółce oskarżonego miała stanowić zabezpieczenie udzielonej przez świadka pożyczki. Dodatkowo przedmiotowe zeznania wykluczyły również możliwość uznania za wiarygodne tych wyjaśnień oskarżonego P. P. w których wskazywał on, iż jedynie użyczył świadkowi pojazd do używania, co miało być firmą wdzięczności za udzieloną oskarżonemu pomoc finansową.

Jako szczere, logiczne i rzeczowe Sąd uznał także za wiarygodne w całości zeznania świadka **J. P.** . Świadek wskazał, iż w dniu 13.01.2011 r., w trakcie wykonywania obowiązków służbowych ujawnił zaparkowany na niestrzeżonym parkingu pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), który po sprawdzeniu w bazie okazał się pojazdem poszukiwanym.

Dodatkowo świadek wskazał, iż w trakcie przeprowadzania czynności dotyczących zabezpieczenia pojazdu do świadka podeszła M. N. oświadczając, iż pojazd ten stanowi jej własność.

Ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie Sąd oparł też na dowodach z dokumentów, w szczególności zaś na zawartych przez oskarżonego T. P. umowach leasingu oraz informacjach uzyskanych od M. (...) Sp. z o.o. w zakresie odzyskania stanowiących przedmiot zawartych umów pojazdów. Przedmiotowe dowody sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie, nadto ich treść nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów nie budzą wątpliwości. Oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych im czynów. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonym winę, a jednocześnie nie występuje żadna okoliczności ją wyłączająca.

Reasumując należy wskazać, iż oskarżony P. P. w dniu 18 sierpnia 2010 r. w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. (...) sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 91.500,00 zł., poprzez zawarcie umowy leasingu operacyjnego nr (...) i wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy w tym zwrotu pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), który przekazał wbrew umowie leasingowej, na podstawie fikcyjnej umowy pożyczki, P. J.. Czynem swym wyczerpał zatem dyspozycję art. 286 § 1 kk.

Nadto oskarżony P. P. w dniu 23 sierpnia 2010 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. (...) Sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 79.000,00 zł poprzez zawarcie umowy leasingu operacyjnego nr (...) wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy, w tym zwrotu pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) który przekazał wbrew umowie leasingowej na podstawie fikcyjnej umowy pożyczki M. N., ponownie naruszając dyspozycje art. 286 § 1 kk.

Oskarżony T. P. w dniu 18 sierpnia 2010 r. w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. (...) sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 91.500,00 zł w ten sposób, że w dniu 18 sierpnia 2010 roku zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy, w tym zwrotu pojazdu a następnie pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) przekazał wbrew umowie leasingowej, P. P.. Swoim zachowaniem naruszył dyspozycje art. 286 § 1 kk.

Dodatkowo osk. T. P. w dniu 23 sierpnia 2010 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. (...) Sp. z o.o. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 79.000,00 zł w ten sposób, że w dniu 23 sierpnia 2010 roku zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy, w tym zwrotu pojazdu a następnie pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) przekazał wbrew umowie leasingowej P. P., ponownie naruszając dyspozycje art. 286 § 1 kk.

Wyrokując w przedmiotowej sprawie Sąd zmodyfikował opisy czynów oraz kwalifikację prawną wskazaną przez Prokuratora w akcie oskarżenia. Wskazać bowiem należy, iż zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania aby czynności sprawcze, które w zaistniałym stanie faktycznym zostały zrealizowane przez oskarżonego P. P., a dotyczące poszczególnych pojazdów, mogły zostać uznane za dwa odrębne przestępstwa, w tym jedno wyczerpujące dyspozycję art. 284 § 2 kk. Dodatkowo niezrozumiałym dla Sądu i niekonsekwentnym było odmienne zredagowanie i zakwalifikowanie czynów popełnionych przez oskarżonych w sytuacji w której w istocie dopuścili się oni tożsamyh czynności sprawczyh. Jednocześnie Sąd doszedł do wniosku, iż brak było możliwości wskazania aby oskarżeni swoim zachowaniem przekroczyli również dyspozycję art. 284 § 2 kk. Stawiając w treści aktu oskarżenia zarzut

naruszenia przez oskarżonych w/w przepisu oskarżyciel publiczny wskazał, iż do powyższego miało dojść poprzez czynność wydania przez oskarżonych pojazdów osobom trzecim (osk. T. P. przekazał pojazdy oskarżonemu P. P., który następnie przekazał je P. J. oraz M. N.). Zdaniem jednakże tut. Sądu przedmiotowe zachowania oskarżonych stanowiły element popełnionych przez nich oszustw, wyrażające się w celowym wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd co do kwestii istnienia po stronie oskarżonych zamiaru i możliwości zwrotu leasingowanych pojazdów. Nie było zatem tak aby oskarżeni przedsięwzięli opisane w stanie faktycznym czynności sprawcze, działając celem przywłaszczenia uzyskanych pojazdów. Oskarżeni dopuścili się czynów działając celem osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uzyskania od pokrzywdzonego władztwa nad mieniem o dużej wartości bez zamiaru płatności rat i zwrotu pojazdów.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, iż przestępstwa z art. 286 § 1 kk dopuszcza się osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Sprawca, popełniając przestępstwo, może posłużyć się trzema alternatywnymi wskazanymi w przepisie metodami: wprowadzeniem w błąd, wyzyskaniem błędu lub niezdolności do pojmowania przedsiębranego czynu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, iż „odpowiada za oszustwo ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd (oszustwo czynne) albo wyzyskania tej osoby (oszustwo bierne). Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, zaś wyzyskanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością, opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej. Ponadto osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew jej woli” (wyrok SN z dnia 27 października 1986 r. sygn. akt II KR 134/86, OSNPG 1987/7/80). Znamię przestępstwa z art. 286 § 1 kk jakim jest niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza pogorszenie przy transakcjach sytuacji majątkowej rozporządzającego.

Od strony podmiotowej przestępstwo z art. 286 § 1 kk charakteryzuje się tym, iż może być popełnione tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym (dolus coloratus). Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym, w przypadku oszustwa, jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. W orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdza, że: „elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Jeżeli jeden z elementów nie jest objęty świadomością – nie ma oszustwa i jeśli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko nań się godzi – również nie ma oszustwa. Oszustwo może być przestępstwem popełnionym tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania” (wyrok SN z dnia 22.11.1973 r. sygn. akt III KR 278/73, OSNPG 1974/7/81).

Biorąc zatem po uwagę powyższe należy wskazać, iż niewątpliwie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym popełnienia dwóch przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 kk. Oskarżeni, działając wspólnie i porozumieniu, wprowadzili pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru, możliwości wywiązania się z warunków zawartych umów leasingu nr(...)a także co do zamiaru zwrotu przedmiotowych pojazdów, jednocześnie doprowadzając w ten sposób pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 91.500,00 zł. oraz pojazdu marki F. (...) o nr. rej. (...) o wartości 79.000,00 zł. Okoliczności sprawy wskazują jednoznacznie, że oskarżeni działali w tym zakresie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskali przedmiotowe pojazdy, a następnie wbrew postanowieniom zawartych umów, nie informując pokrzywdzonego, przekazali owe pojazdy osobom trzecim, uzyskując za to określone korzyści finansowe. Przy czym oskarżony P. P. wchodząc w porozumienie z T. P. i proponując w/w zawarcie owych umów, niejako usiłował przenieść całą odpowiedzialność z tytułu nie wywiązania się z postanowień umownych na współsprawcę. W chwili zawarcia przedmiotowych umów przez T. P., obaj oskarżeni nie zamierzali ich realizować. T. P. od początku mimo , że

formalnie podpisał umowę i był zobowiązany uważał, że nie będzie jej wykonywał. P. P. natomiast uznając, że umowę podpisał namówiony przez niego T. P. przyjmował, że na nim nie ciąży żadne zobowiązanie. Realizację oszukańczych zamiarów potwierdza również okoliczność, że poza uiszczeniem opłat wstępnych, których wpłata warunkowała zawarcie umów leasingu, w tym pierwszych rat leasingowych żaden z oskarżonych nie przekazał już żadnej kwoty na rzecz leasingodawcy, a jednocześnie oskarżeni nie kontaktowali się z leasingodawcą celem wyjaśnienia sytuacji, mimo wypowiedzenia umów nie wydali pojazdów, przekazując je wbrew postanowień zawartych umów osobom nieuprawnionym do dysponowania nimi.

Analizując podmiotową stronę przestępstwa oszustwa, należy stwierdzić, że oskarżeni działali umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wchodząc w porozumienie działali celem uzyskania korzyści majątkowej. Oskarżony P. P. potrzebował wsparcia finansowego osób trzecich, którym w zamian za ową korzyść przekazał leasingowane pojazdy. Czyniąc szczegółowe ustalenia oskarżeni nie zważali na interesy pokrzywdzonego, dążąc do osiągnięcia osobistych korzyści. Oskarżeni niewątpliwie wprowadzili pokrzywdzonego w błąd, nie poinformowali leasingodawcy o rzeczywistym celu zawarcia umów oraz o tym, iż faktycznym użytkownikiem pojazdu nie będzie leasingobiorca. Jednocześnie swoim zachowaniem oskarżeni doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdyby bowiem pokrzywdzony zdawał sobie sprawę z rzeczywistego stanu rzeczy tj. całego mechanizmu nakłonienia T. P. przez P. P. do zawarcia umów, który nigdy miał ich nie wykonywać i ma tak wartościowe przedmioty przekazać innym osobom z pewnością nie zawarłby umów o których mowa w przypisanych oskarżonym czynach.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 53 kk., miał przy tym na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstw jakich dopuścili się oskarżeni, wyrażający się w nasileniu złej woli, przemyślanym sposobie działania wskazującym na całkowity brak poszanowania dla obowiązujących reguł porządku prawnego, praw majątkowych innego podmiotu oraz zasad rzetelności obrotu gospodarczego.

Sąd jako okoliczność obciążającą wobec P. P. uwzględnił postawę wykazaną przez oskarżonego w toku toczącego się postępowania, z której wynikało, iż oskarżony nie upatruje w swoim zachowaniu niczego nagannego. Jednocześnie wobec obojga oskarżonych Sąd wziął pod uwagę ich uprzednią karalność.

Miarkując karę, w poczet okoliczności łagodzących wobec oskarżonych, Sąd zaliczył fakt, iż pokrzywdzony finalnie odzyskał pojazdy, o których mowa w opisie przypisanych oskarżonym czynów.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonym kar w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z przypisanych im czynów. Przedmiotowe kary zdaniem Sądu nie przekraczają swą dolegliwością stopnia winy oskarżonych i we właściwy sposób zadziałają na nich wychowawczo i zapobiegawczo, a także w prawidłowy sposób wpłynęły na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczone kary są wystarczające dla osiągnięcia celów wychowawczo-prewencyjnych wobec oskarżonych, jak i wobec innych potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Nadto powinny one utwierdzić w świadomości prawnej społeczeństwa prawidłowe postawy wobec prawa i wzbudzić u oskarżonych przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych oraz wykształcić krytyczny stosunek do przypisanych czynów.

Biorąc zaś pod uwagę związek podmiotowo –przedmiotowy zaistniały pomiędzy popełnionymi przez oskarżonych czynami oraz rodzaj czynności sprawczych jakich się dopuścili Sąd uznał za zasadne wymierzenie P. P. kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto wymierzenie T. P. kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd, stosując w tym zakresie ustawę obowiązującą w chwili popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów jako względniejszą dla sprawców, rozważał możliwość zastosowania wobec oskarżonych warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności i uznał, iż oskarżony T. P. zasługuje na skorzystanie z owej instytucji. W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że w świetle art. 69 § 1 kk zasadniczą przesłanką decydującą o tym czy kara w danej wysokości ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy, a więc rozstrzygnięcie o zawieszeniu musi znajdować uzasadnienie przede wszystkim w pozytywnej lub negatywnej prognozie

kryminologicznej. Mimo, iż oskarżony T. P. jest osobą uprzednią karaną, zdaniem Sądu właściwości i warunki osobiste w/w oskarżonego wskazują, iż nie stanowi on takiego zagrożenia dla porządku prawnego, aby celem jego resocjalizacji konieczne było osadzenie go w zakładzie karnym. Prewencja szczególnie jako funkcja kary przewiduje, że kara ma uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw oraz, że pewne zachowania są społecznie szkodliwe i należy się ich wystrzegać. W ocenie Sądu, aby uzmysłwić to oskarżonemu T. P. nie ma potrzeby resocjalizować go w warunkach izolacji więziennej. W ocenie Sądu, zgodnie z tym, co napisano powyżej, kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swoje cele. Nadmierna, nieuzasadniona represja, niezrozumiała dla sprawcy jak i społeczeństwa, będzie bowiem odebrana jako kara niesprawiedliwa, nie znajdująca zrozumienia. Z tych też względów wykonanie kary pozbawienia warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. Ustalony zaś okres próby umożliwi weryfikację postawionej względem oskarżonego prognozy kryminologicznej, a ponadto przyczyni się do ugruntowania w nim pozytywnej postawy. Dodatkowo Sąd w okresie próby oddał oskarżonego T. P. pod dozór kuratora.

Jednocześnie Sąd nie znalazł postaw aby warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary w stosunku do oskarżonego P. P.. Dotychczasowa bowiem postawa życiowa oskarżonego świadczy o tym, iż popełnianie przez oskarżonego przestępstw ma charakter uporczywy i oznacza rażące łamanie zasad porządku prawnego. Oskarżony jest osobą uprzednio wielokrotnie karaną, w tym także za przestępstwa podobne. Dotąd kilkakrotnie wymierzano mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jednak mimo danej mu szansy, oskarżony nadal popełniał kolejne przestępstwa. W takiej sytuacji, nie ma możliwości stwierdzenia, że co do oskarżonego zachodzi podstawa do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tylko wówczas możliwe jest zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd uznał zatem, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W ocenie Sądu wychowawczy cel kary może zostać osiągnięty jedynie poprzez izolowanie oskarżonego. Kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oznaczałaby zbyt dużą pobłażliwość ze strony sądu, nie byłaby właściwą odpłatą za naganne działanie oskarżonego. Zatem względem na społeczne oddziaływanie kary wymaga orzeczenia w niniejszej sprawie bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Wyrokując w przedmiotowej sprawie Sąd nie orzekł wobec oskarżonych obowiązku naprawienia szkody, mimo złożonego przez pokrzywdzonego w tym zakresie wniosku. Zdaniem bowiem Sądu w zaistniałym stanie faktycznym, wobec faktu, iż M. (...)Sp. z o.o. odzyskała oba pojazdy nie można mówić aby po stronie pokrzywdzonego powstała szkoda majątkowa w rozumieniu art. 46 par.1 kk. Z pewnością nie można utożsamiać powstania owej szkody z samym faktem dopuszczenia się przez oskarżonych czynności sprawczych oszustwa, w sytuacji w której mienie do którego niekorzystnego rozporządzenia został doprowadzony pokrzywdzony zostało w całości zwrócone pokrzywdzonemu. Zasądzenie żądanych przez pokrzywdzonego kwot, stanowiących równowartość odzyskanych pojazdów, niewątpliwie doprowadziłoby zatem do niezasadnego wzbogacenia pokrzywdzonego, który odzyskując swoje mienie otrzymałby dodatkowo kwoty stanowiące jego równowartość. Nie można absolutnie utożsamiać szkody z wartością niespłaconych rat leasingowych czy innych należności wynikających z postanowień umownych.

W pkt. IX wyroku Sąd przyznał adw. J. D. kwotę 1188 zł + VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu osk. P. P..

W pkt. X wyroku Sąd przyznał adw. A. Z. kwotę 756 zł + VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu osk. T. P..

Sąd uwzględniając sytuację finansową oskarżonych zwolnił ich od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych uznając, iż nie będą w stanie ich uiścić bez uszczerbku dla własnego utrzymania.